

Sygn. akt: I C 1334/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 stycznia 2017 roku w S.,

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego S. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.,

przeciwko W. Ś.,

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt I C 1334/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą K. dnia 20 maja 2016 roku wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, domagając się zasądzenia od pozwanej W. Ś. (1) kwoty 7.994,94 złote wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 16 grudnia 2011 roku pozwana oraz Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarli umowę bankową o nr (...). Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec tego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek umownych w dniu 23 września 2014 roku. Następnie przedmiotowa wierzytelność na skutek umowy przelewu wierzytelności z dnia 17 września 2015 roku została zbyta przez Bank (...) S.A. w W. na rzecz powoda. Strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty, jednakże do chwili obecnej zadłużenie nie zostało uregulowane. Na zobowiązanie strony pozwanej składa się:

- kwota 5.717,63 złote tytułem należności głównej,

-kwota 358,11 złotych tytułem odsetek umownych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela,

- kwota 1.535,41 złotych tytułem odsetek karnych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela,

- kwota 164,48 złote tytułem odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP naliczonych przez powoda od dnia 18 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,

- kwota 219,31 złotych tytułem odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP naliczonych przez powoda, jednak nie wyższej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 19 maja 2016 roku.

Postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie niniejszej sprawy do Sądu Rejonowego w Szczytnie jako sądu właściwości ogólnej pozwanej.

Pozwana W. Ś. (1) nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożyła żadnych wyjaśnień w sprawie ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 17 września 2015 roku Bank (...) S.A. w W. i powód, którego nazwa w tym czasie brzmiała - (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. ((...) 752) zawarli umowę sprzedaży wierzytelności wskazanych w postaci plików zapisanych na elektronicznym nośniku CD-ROM. Strony ustaliły, że każda z wierzytelności sprzedawana jest oddzielnie po cenie jednostkowej. Zgodnie z zapisem § 3 pkt 3.4. umowy przejście tytułu prawnego do wierzytelności i zabezpieczeń nastąpić miało w dacie zawarcia umowy pod warunkiem zawieszającym zapłaty przez Fundusz na rzecz Banku ceny umownej najpóźniej w dacie zamknięcia transakcji zgodnie z postanowieniami par. 4.6.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikami k. 24-51)

Dnia 11 sierpnia 2016 roku Bank (...) S.A. w W. złożył oświadczenie o uiszczeniu w całości umówionej ceny sprzedaży wierzytelności objętych umową z dnia 17 września 2015 roku.

(dowód: oświadczenie k. 65)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd w sprawie niniejszej wydał wyrok zaoczny, albowiem pozwana W. Ś. (2) zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiała się na termin rozprawy i nie wypowiedziała się co do żądań pozwu. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalania więc sądu od badania roszczenia pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. Przytoczone przez powoda okoliczności stanowiące uzasadnienie pozwu budzą – w ocenie Sądu - uzasadnione wątpliwości w świetle przedstawionych przez niego dowodów.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba

że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły (art. 510 k.c.). Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanej wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości. Zgodnie z art. 509 k.c., aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. W procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem. Warunkiem więc otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (wyrok SN z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06).

W warunkach niniejszej sprawy jako niewątpliwy uznać należy fakt zawarcia przez powoda i Bank (...) S.A. w W. w dniu 17 września 2015 roku umowy sprzedaży wierzytelności. Powodowi nie udało się jednak wykazać i udowodnić, że na podstawie umowy cesji wierzytelności nabył wierzytelność względem pozwanej w kwocie dochodzonej pozwem. Wprawdzie do umowy przelewu wierzytelności załączono fragmenty załączników nr 1, 1a, 1b, 1c ze wskazaniem danych osobowych pozwanej, wartości wierzytelności, ze wskazaniem kapitału, odsetek i kosztów, numeru umowy będącej źródłem wierzytelności i daty jej zawarcia, ale nie załączono samej umowy będącej źródłem wierzytelności, jak również oświadczenia o wypowiedzeniu tej umowy przez pierwotnego wierzyciela.

Strona powodowa wnosząc o zapłatę należności powinna już w pozwie zawniekskować wszelkie dowody, by wykazać zasadność swego roszczenia, dołączyć do pozwu wszelkie dokumenty, z których wynika, że określona wierzytelność przysługująca od określonego dłużnika, w tym przypadku od pozwanej W. Ś., istnieje w dochodzonej wysokości i jest wymagalna, a powód jest uprawniony do naliczania odsetek we wskazanej wysokości. Powód przedłożył jedynie kserokopię umowy nr (...), z której, co wynika z twierdzeń strony powodowej wynikać miała wierzytelność dochodzona niniejszym pozwem oraz kserokopię oświadczenia o jej wypowiedzeniu bez dowody doręczenia pozwanej. Kserokopie te nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem, a tym samym nie stanowią dowodu z dokumentu (uchwała SN z dnia 29 marca 1994 roku, III CZP 37/94). Nie zawierają one ani podpisu osoby poświadczającej, która odbitkę sporządziła, ani oryginalnego podpisu wystawcy dokumentu kopiowanego, ponieważ podpis oryginalny został tu odwzorowany metodą kopiowania elektrostatycznego, tj. kserograficznie. Dokumenty oryginalne mogą być – w przypadkach wskazanych w ustawie zastąpione odpisami, gdy ustawa na to zezwala. Brak jest natomiast przepisu pozwalającego na zastąpienie dokumentu (oryginalnego) jego niepoświadczonym odpisem, w tym przede wszystkim odbitką ksero. Dopuszczalny jest jedynie odpis dokumentu prywatnego, który również jest dokumentem i stanowi dowód istnienia oryginału dokumentu. Zatem kopie dokumentów, niepoświadczonych za zgodność z oryginałem nie są dokumentem w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego a jako taka nie może stanowić źródła dowodzenia określonego faktu (uchwała SN z dnia 29 marca 1994 roku III CZP 37/94, wyrok SN z dnia 27 lutego 1997 roku, III CKN 7/97, postanowienie SN z dnia 27 sierpnia 1998 roku III CZ 107/98, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 stycznia 2008 roku, V ACa 816/07). Jest co najwyżej środkiem uprawdopodobnienia za pomocą pisma, pozwalającym na dopuszczenie dowodu z zeznań świadków i dowodu z przesłuchania stron (art. 74 § 2 k.c.), jednakże powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie przedstawił stosowanej inicjatywy w tym zakresie.

Z uwagi na fakt, iż powód nie przedłożył dokumentu wypowiedzenia przedmiotowej umowy oraz dowodu doręczenia tego wypowiedzenia pozwanej, nie sposób więc ustalić, czy roszczenie pierwotnego wierzyciela wobec pozwanej w ogóle stało się wymagalne i ewentualnie kiedy to nastąpiło.

Jeżeli zatem odbitka ksero (kserokopia) nie jest – jak w niniejszej sprawie - odpowiednio poświadczona, to nie stanowi ona dokumentu, a sądowi nie wolno przeprowadzać w tej sytuacji dowodu z dokumentu. Mając powyższe na uwadze, Sąd pominął wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z wyżej wskazanej kserokopii umowy oraz oświadczenia o jej wypowiedzeniu, jak również z tych samych powodów pominął wniosek o dopuszczenie dowodu z zawiadomienia o sprzedaży wierzytelności, wezwania do zapłaty, wyciągu z ksiąg bankowych Banku (...) S.A. w W. z dnia 17 września

2015 roku, bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 25 września 2013 roku, postanowienia Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 18 października 2013 roku o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Woli w Warszawie.

W tym stanie rzeczy brak jest zatem dowodów, z których wynikałaby wysokość należności dochodzonej pozwem, jak i termin jej płatności oraz wymagalność świadczenia. Nie ma zatem żadnej możliwości zweryfikowania zarówno kwoty należności głównej, jak i odsetek wskazanych w załącznikach do umowy przelewu wierzytelności.

W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę twierdzenia strony powodowej nie uzasadniają żądania pozwu. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, aby przysługiwała mu względem pozwanej wierzytelność dochodzona pozwem, a wynikająca z umowy zawartej przez pozwanego z Bankiem (...) S.A. w W. w dniu 16 grudnia 2011 roku. Dlatego też wobec braku dowodów na istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem na podstawie art. 6 k.c. powództwo zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...),

3. (...)

S., 21 lutego 2017 roku